

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۵ / ۰۳ / ۱۱

یونس نگاه

با معلمان محتاطانه برخورد کنیم

امروز دیدم علیه معلمی که در شهر کابل شاگردی را سیلی زده کمپاین غول‌سازي راه انداخته شده است. او را انسان مریض، غیرنورمال و وحشی معرفی می‌کنند. این درست نیست، چرا که این‌گونه قضاوت با وضعیت زندگی ما همخوان نیست.

اگر رفتار همدیگر را از زمینه اجتماعی‌اش بیرون بکشیم، به نتایج اشتباه می‌رسیم. از معلمی که در دشت برچی تدریس می‌کند، اگر انتظار رفتار رایج در تهران و استانبول را داشته باشیم، به نتیجه آموزنده نمی‌رسیم، چه رسد به آنچه در هلسنکی و اسلو یا ملبورن رایج است.

معلمی که معاش کافی نمی‌گیرد، صبحانه تخم مرغ و سبزی و شیر ندارد، بلکه خیلی وقت‌ها گرسنه سر صنف می‌آید انتظار نداشته باشید گاهی خشمگین نشود. معلمی که در صنف‌اش ده‌ها نفر شاگرد نشسته که تعدادی گرسنه‌اند، کسانی شدیداً دچار مشکلات روانی اند، تعدادی ناامید و کسانی خشمگین‌اند، انتظار نداشته باشید که آن معلم همیشه با لبخند تدریس کند.

کودکان و نوجوانان افغانستان در محیطی تربیت می‌شوند که قانون وجود ندارد، دولت نیست، خانواده‌ها نیز اتوریته لازم ندارند و بنیادهای اجتماعی و فرهنگی شدیداً آسیب دیده است. مدیریت جمعی از این کودکان و نوجوانان آسان نیست و گاهی شاید منجر به رفتار ناپسند از دوطرف شود. گاهی شاگردان و گاهی استادان دچار خشم می‌گردند. محیط صنف‌شان مثل کوچه، خانه و کشورشان پرتنش است.

برای مدیریت جامعه همیشه زور و خشونت متاسفانه استفاده شده است. امروز نیز زندان‌ها در سراسر جهان مدرن پر از انسان‌اند. دادگاه‌ها و محاکم در سراسر جهان مشغول تعیین مجازات می‌باشند. در بیشتر کشورها مجازات اعدام هنوز پابرجاست.

احزاب و گروه‌های بسیاری خشونت را برای اصلاح جامعه تبلیغ می‌کنند. انقلاب و جنگ و سرکوب دشمن هنوز در ادبیات جهان پررنگ است. ما افغان‌ها طالب و غیرطالب گوشه‌ای از ذهن‌مان مشغول ارتقای ظرفیت فردی و جمعی برای اعمال خشونت است. احتمالاً کسانی که این معلم را بخاطر سیلی محکوم می‌کنند، در جای دیگری هم‌فکران سیاسی یا قومی‌های خود را تشویق می‌کنند که برای گرفتن حق و اصلاح جامعه باید قوی باشیم و اگر فرصت شد دست به خشونت بزنیم. در صفحه فیسبوک تعدادی از این دوستان می‌توان عکس قهرمانان جنگ را یافت که بخاطر توانایی‌شان در اعمال خشونت الگو خوانده می‌شوند.

د پانو شمیره: له 1 تر 2

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینگه کړئ maqalat@afghan-german.de یادونه: دلیکنی دلیکنیزی بنی پازوالی د لیکوال په غاړه ده، هیله من یو خپله لیکنه له رالیرولو مخکې په خیر و لولی

در این میان سیلی معلم در افغانستان به نظر من هنوز شیرین‌ترین خشونت است. معلمی که بیماری اعمال خشونت ندارد و به هر بهانه‌ای هرکسی را تنبیه نمی‌کند، به آموزش کودکان و نوجوانان افغانستان می‌کوشد، سواد و توانایی‌اش را صادقانه در اختیار دیگران می‌گذارد، اگر روزی برای ایجاد نظم در صنف و جلوگیری از بی‌بندوباری و انارشیزم یکی را دشنام داد یا سیلی زد، او را دیو معرفی نکنیم.

تنبیه بدنی زشت است، اما نبود انضباط و فقدان اتوریت‌های که در محیط نظم ایجاد کند، زشت‌تر از آن است. تا زمانی که صاحب دولتی نشده‌ایم که اتوریت قانونی را از طریق کمک به محیط خانوادگی سازنده، مکاتب و آموزش‌گاه‌های معیاری، قوانین و مقرراتی که کار و تلاش را تشویق کند و زمینه رفاه را فراهم سازد، از معلمان و مدیران مکاتب و آموزش‌گاه‌ها انتظار نداشته باشیم که آرمانی عمل کنند.

اگر یکی از اعضای خانواده شما تنبیه می‌شود، جگرخونی خود را به رسانه‌ها انتقال ندهید. به اداره آن مکتب و کورس شکایت کنید، با استاد صحبت کنید و بپرسید که چرا پسر مرا سیلی زد؟ اگر لازم شد او را هشدار دهید که بار دیگر با فرزندتان چنین رفتار نکند، بشرط آن‌که خودتان نیز در تربیت پسر کم نیاورده باشید و بدون سیلی‌کاری و لگدمالی اولادهای خود را تربیت کرده باشید.

اگر راه دیگری نیافتید اولاد خود را از آن کورس یا مکتب به جای بهتری تبدیل کنید. آیا جایی در کابل هست که معلم و مدیر چوب‌به‌دست نداشته باشد؟ شاید باشد، بگردید و پیدا کنید. ولی معلم را در رسانه غول نتراشید. معلمان با تمام کمبودهای‌شان، محترم‌ترین صنف اجتماعی وطن مایند.

آرشیف: نو پسندہ در پورتال افغان جرمن آنلاین